

Odraz v obraze

Konečně v bezpečí domova. Jako právě spadlý podzimní list se svezu na gauč. Objímám své pejsky a celá se třesu. Udělala jsem to. Po tolika letech ve vrcholovém managementu ve firmě, kterou jsem považovala za rodinu. A já to udělala. Roky jsem se hnala, abych došla až sem, a teď to vše zahazuju. Co je to se mnou? Sakra. Vše se se mnou točí.

Můj zmatený pohled těkající po místnosti zastaví až bratrův obraz, který visí na stěně přede mnou. Před nějakou dobou mi jej namaloval jako symbol odrážející mě samotnou. Dívám se na plátno plné malých střípků, které dohromady tvoří velké dílo. Vždycky mi dávaly dokonalý smysl. Zvláště rozbitý, a přitom úplný smysl. Hraje mnoha barvami, chaosem a emocemi všeho druhu. Obraz je protkaný tajemstvím i minulostí, která v sobě skrývá touhu po odhalení. Je jako já. Jenže já si teď smysl vůbec nedávám.

Myšlenky se ve mně střídají jako vlny přílivu, aby se vzápětí rozplynuly v náruči pobřeží. Chvillemi mám pocit, že se přesně jako ony tříštím o skály a stékám po miliontě přes překážky dolů, abych zase našla svou sílu v jednotnosti. Kéž by to tak nebolelo. Proces, než zase najdu všechny ty částičky, které tvoří mé jádro. Proč se to vždy sype vše najednou?

Práci jsem si udržet mohla. Ale já už asi opravdu nechci. Kéž bych viděla za roh a teď chápala, proč se mi to vše přihodilo najednou. Proč teď? Chtěla jsem věřit, že se mám jako v pohádce. Na co jsem sáhla, dařilo se mi. Nebo se mi dařilo si to jen nalhávat. Přesvědčovat se, že ten odraz v obraze je krásný a dokonalý.

A najednou se bortím jako dům, ve kterém jsem žila. A všude kolem mě létá prach a já se brodím sutí. Už se mi nechce znovu stavět. Jsem unavená!

